

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Vtrum matrimonium ante Christi aduentum, vel etiam modò, inter infideles contractum sit sacramentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

sequeretur Matrimonium ne sacramentale quidem esse, sed esse rem omnino profanam: nam ne pro sacramentalibus quidem pecunia dari potest; vt pro benedictione calicis, aquæ, nuptiarum, & similia. Ad Confirmationem: Respondeo Magistrum ibi passim reijci, vt notatur in margine ibidem. D. Thomas tamen in expositione literæ Magistri conatur illum commodè interpretari, scilicet, Magistrum intelligendum esse de fine principali.

DVBIVM II.

Virum Matrimonium ante Christi aduentum, vel etiam modò, inter Infideles contractum, sit Sacramentum?

30
Quidam
aliter
matrimo-
nium lu-
daeorum
ante Chri-
stum fuisse
sacramen-
tum.

Quidam existimant apud Iudæos Matrimonium fuisse verum Sacramentum gratiam conferens; & à Christo non tam fuisse institutum in Sacramentum, quam confirmatum. Ita sentit Henricus Rex Angliæ, vel potius Rossensis in defensione assertionis septima, de Sacramentis. Alphonsus Castro verbo Nuptia, hæresi 3. Petrus Soto lectione 2. de Matrimonio, & Albertus Pigijs controuersia 10. Ex qua sententia sequitur, etiam modò inter infideles esse Sacramentum.

Negatur.

Respondeo, & Dico Primò: Certum est, Matrimonium ante Christum non fuisse Sacramentum propriè dictum, gratiam conferens. Probat Primò: Ex Concilio Trident. sess. 24. can. 1. vbi definit sub anathemate, Matrimonium esse Sacramentum legis Euangelicæ, & esse à Christo institutum: quod stare non potest cum altera sententia. & cap. 1. Cum inquit, Matrimonium in lege Euangelica veteribus connubijs gratia præstet, merito inter nouæ legis Sacramenta annumeratur: vnde apertè sequitur vetera connubia gratiam non contulisse. Idem docet Concil. Florentinum, vt mirum sit illos auctores ita sentire potuisse. Secundò: Si fuisset verum Sacramentum, debuisset esse institutum in statu innocentia, nempe quando Deus benedixit coniugio Adami & Euz. Sed hoc non rectè dicitur: nam ille status non egebat peccati remedio, cum nullum esset peccatum, nulla concupiscentia, nulla difficultas boni, nullum periculum mali. Tertio: In veteri lege concessa erat Polygamia, & repudium, quorum vtrumque pugnat cum ratione Sacramenti. Denique, accedit communis sententia Doctorum, qui docent in statu innocentia Matrimonium fuisse institutum in officium naturæ; post lapsum, institutum in remedium concupiscentia; in noua lege euectum in Sacramentum.

32
Matrimo-
nium infi-
delium non
quam fuit
sacramen-
tum.

Dico Secundò, Matrimonium infidelium nunquam fuit Sacramentum. Probat Primò, Ex Augustino, qui multis locis docet tantummodò in Ecclesia Matrimonium habere Sacramenti sanctitatem, & idcirco in ea esse penitus insolubile. Secundò, Ex Innocentio III. Cap. Quanto, de Diuortijs, vbi dicit Matrimonia infidelium esse quidem Matrimonia legitima, sed non esse rata, quod Sacramenti firmitate careant. Vide Couarruiam in epitome 4. parte 2. cap. 1. §. vnico. nu. 4. Ratio est; quia Baptismus est ianua Sacramentorum, vt rectè Concilium Florent. Vnde quãdo idem Innocentius Cap. Gaudemus, dicit Sacramentum coniugij apud fideles & infideles extare, accipit nomè Sacramenti amplè pro quouis signo facto.

Sed contrà Obijcitur Primò: Genes. 1. Deus benedixit coniugio primorum parentum: atqui hæc benedictio non hæsit in corpore, sed transijt in animam, ac proinde gratiam contulit: ergo etiã in alijs coniugijs collata semper fuit, cum hæc benedictio ad omnia coniugia pertineat. Et Confirmatur Primò; quia non solù in noua lege, sed omni tempore parentes egerunt gratia ad ritè suas proles instituendas. Confirmatur Secundò; quia statim post peccatum fuit Matrimonium institutum in remedium concupiscentia: atqui non fuisset remedium sine auxilio gratia; ergo gratiam contulit.

Respondeo, Illa benedictio præstabat tantum fecunditatem corporibus, non autem gratia: auxilium mentibus: vt expresse docet D. August. lib. 13. Confess. cap. 24. Idque probat ex eo, quod etiam piscibus & auib. Dominus benedixerit. Ad primam confirmationem: Neganda est Consequentia: nam ad multa alia ritè peragenda in veteri lege opus habebant gratia, hæc tamen non conferebatur per aliquod Sacramentum; sed impetrabatur deuotione orantis, & benè operantis. Sacerdotes enim ad ritè sacrificandum, Deumque placandum gratia egebant, quæ tamen in eorum ordinatione non dabatur: hoc enim est priuilegiu legis Euangelicæ. Ad secundam Confirmationem: Matrimonium non propriè dicitur institutum esse in remedium post lapsum, quasi Deus nouam aliquã ordinationem de hoc fecerit, sed naturaliter cessit in remediũ concupiscentia: sic intellige Doctores. Cum enim actus coniugalis naturaliter esset licitus, obortã concupiscentia factũ est, vt ei obedire nõ cederet homini in damnationem. Accedit, quod tum plures permissa fuerint vxores, & libellus repudij, vt sic quoque cupiditati carnali posset mederi. In noua lege hoc remedium debebat esse perfectius, & minuere ardore concupiscentia, præsertim repudij & Polygamia iam vetitis.

Obijcitur Secundò: Apostolus ad Ephes. 5. de coniugio Adami & Euz dixit, Sacramentum hoc Magnam est: ergo erat Sacramentum. Confirmatur ex Leone episc. 92. cap. 4. vbi dicit, Societas nuptiarum ita est ab initio instituta, vt præter sexuum coniunctionem haberet in se Christi & Ecclesie Sacramentum: ergo ab initio fuit Sacramentum.

Respondeo: Apostolus loquitur de coniugio fidelium, cui applicat verba Genesios. Deinde, etsi loqueretur de omni coniugio secundum primam institutionem spectato, nihil aliud sequeretur, quã fuisse Sacramentum largo modo, sicut Manna, sicut aqua manans è petra, sicut aspectus serpentis, &c. Ad D. Leonem: Respondeo, nomen Sacramenti laxè sumi.

DVBIVM III.

Virum Matrimonia Infidelium sicut Sacramenta, quando baptizantur?

Quidam existimant fieri Sacramenta hoc ipso, quo baptisma suscipiunt, sine alio consensu vel contractu. Ita Couarru. 2. parte. cap. 1. §. vnico. vbi dicit Matrimonium infidelium non esse Sacramentum actu, sed habitum, nempe quia per baptisma fit actu Sacramentum. Probat suam sententia ex D. Thoma dist. 39. qu. 1. art. 2. Alij volunt necessarium esse nouum contractum, & hunc fieri Sacramentum.

Respondeo: